

COL·LOQUI

Sr. Ramon Valls: La comunicació ha estat molt maca i alliçonadora, però, m'hi falta una continuació. I els drets dels estrangers que no són ciutadans de països comunitaris?

Sra. M. Àngels Orriols: Li llegeixo literalment l'article 13 de la Constitució: «*Los extranjerios, —tots—, gozaran en España de las libertades públicas que garantiza el presente título —el dels drets i llibertats fonamentals— en los términos que establezcan los tratados y la ley y solamente los españoles seran titulares..*» dels drets que he esmentat de sufragi actiu i passiu i ocupar càrrecs públics. Els ciutadans estrangers tenen uns drets reconeguts molt importants, alguns es reconeixen en uns articles específics que fan referència a tots els ciutadans mentre que altres només fan referència als espanyols sense perjudici de que el legislador els pugui ampliar als estrangers. Ara bé, perquè puguin ser exercits els drets que tenen els ciutadans estrangers a Espanya, cal una condició indispensable i és que es trobin legalment al territori. Això no vol dir que els que no es trobin legalment a Espanya no tinguin drets: el dret de la vida és per a tots.

Sr. Ignasi Roviró: Donades les limitacions del dret als ciutadans estrangers ¿seria correcte anomenar-los ciutadans de l'estranger amb residència a l'estat espanyol? La diferència pot ser important: si són ciutadans estrangers reconeixem que són ciutadans aquí, mentre que si són ciutadans de l'estranger amb residència espanyola entenem que els seus drets complets són a fora.

Sra. M. Àngels Orriols: Aquesta distinció que fa vostè és filosòfica o política però jo diria que no és jurídica. Si hagués d'improvisar una gradació de drets diria: el nacional —evidentment—, a continuació els comunitaris, després els estrangers no comunitaris que es troben legalment a Espanya, i finalment els que s'hi troben il·legalment.

Públic: Encara que no siguin ciutadans?

Sra. M. Àngels Orriols: Són persones, és igual. Em remeto al catàleg de drets fonamentals dels països anomenats civilitzats.

Quan l'article 15 diu «*todos tenemos derecho a la vida*» es refereix als ciutadans que estan a Espanya, perquè amb això sí que les normes de policia s'apliquen per tothom, a tots els que es troben en territori espanyol, encara que sigui il·legalment.

COMUNICACIÓ

Sr. Lluís Salvador: *Els ciutadans i la policia local.*

El ciutadà reclama i exigeix que l'Estat vetlli per la seva seguretat. Una protecció cada vegada més vigilant. L'estat policial és desitjat pels individus burgesos aïllats i pacífics, malgrat que també disfrutin en el fet de denunciar regularment la seva naturalesa repressiva i els seus possibles excessos. Multiplicació de lleis, augment dels efectius policials i dels mitjans tècnics de persuasió, és a dir, vigilància sistemàtica de les poblacions i modernització de les tècniques de treball, són els efectes d'una societat que per subsistir necessita més que mai la seguretat pública. Quan més es rebutja la brutalitat i la violència més es requereix l'increment de les forces de seguretat. La seguretat és el negoci del segle XXI. Hem de poder convertir l'agent de policia en un educador social al nivell més bàsic, en una eina de modificació i pacificació que ensenyi amb el seu obrar i la seva presència. Les institucions policials han d'anar lligades a la millora social. Ésser «anti-policial» avui dia no té sentit. El ciutadà ha de ser conscient d'aquesta situació i trencar vells esquemes i recels. Oferir una bona imatge pública que conjumini actuació eficaç i un bon tracte creiem que ja fa temps que és l'objectiu de les direccions de la policia local. Canviar els prejudicis, sobretot en les àrees marginals, és difícil i requereix una investigació conjunta de sociòlegs, psicòlegs, filòsofs, juristes i professionals de la seguretat.